

La veritable història de «Flors de baladre»

La cançó moderna eivissenca més exportada sobre un paratge que ja no existeix

Al llarg dels segles, els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa recognoscibles davant el món. La majoria són cançons que han nascut als Països Catalans, i moltes han tingut una trajectòria internacional -curta o llarga- o han estat veritables peces intergeneracionals. També hi ha peces compartides amb altres països propers (per exemple "En Joan petit"), que ajuden a dibuixar un imaginari polièdric de la Mediterrània format amb aspectes identitaris compartits amb altres cultures germanes.

El desembre de 2014, vam publicar un número especial (el 231) amb 100 cançons que tenen associades 100 històries per descobrir que algunes de les melodies que considerem nostres també han tingut un recorregut internacional i que han aconseguit emocionar Albert Einstein i **Igor Stravinski**, han fet emmudir dos presidents dels Estats Units o han cridat a la lluita en contra dels totalitarismes arreu del món. Al llarg d'aquest mes d'agost, anirem recuperant la veritable història d'algunes de les cançons del recopilatori, des de temes tradicionals a *hits* de la Nova Cançó, passant per peces emblemàtiques d'**Antònia Font** o **Els Catarres**. Avui descobrim què hi ha darrere de "Flors de baladre".

El baladre és un arbust que creix silvestre. Al País Valencià, a la part meridional de Catalunya i a Eivissa és freqüent que creixin a les rieres que es formen ocasionalment a causa de les pluges. Aquesta planta, i la seva flor característica, de color rosa o blanc, és la font d'inspiració d'aquesta magnífica composició. Segons el seu autor, l'eivissenc **Isidor Marí** (fundador del grup **Uc**), és una

cançó que té a veure amb la botànica: "Vaig triar la flor del baladre perquè a Eivissa era una planta que creixia de manera natural, cosa que no passa una mica més amunt, a Mallorca per exemple. Era molt normal veure'n a la part baixa dels torrents".

"Flors de baladre" és una cançó descriptiva, no hi ha cap discurs narratiu que expliqui una història sinó simplement una evocació no només de la planta sinó de tota una manera de viure. "Em sembla un arbust senzill que representa una manera d'entendre la vida, que no es compra ni es ven", indica **Marí**. Aquesta senzillesa també es pot observar en l'escriptura del poema: "Vaig escriure la lletra en tan sols una tarda. Recordo que buscava frases simples i amb capacitat de suggerir i que la cançó fos tan senzilla com la flor a la qual cantava". La música va tardar una mica més, però en pocs dies la cançó ja estava acabada.

Quan el músic va escriure la peça ho va fer pensant en un lloc molt concret de l'illa d'Eivissa: "És una cançó inspirada en Es Niu Blau, a prop de Santa Eulària; un lloc que suposo que ja no deu tenir res a veure amb com era l'any 1972, quan vaig fer la cançó". El tema va aparèixer al segon disc d'**Uc** i mai més no ha tornat a ser enregistrat per l'autor. "No ho he fet perquè no la vull transformar gens. Si l'hagués de tornar a gravar, la faria igual. De vegades encara la canto i ho faig sense variar-la gens."

"Flors de baladre" és una de les cançons més reconegudes d'**Isidor Marí** i d'**Uc**, i més enllà del grup ha estat versionada per **Joan Manuel Serrat**, **Menaix a Truà**, **Ressonadors** (amb **Gerard Quintana**) i **Refugi**, que han aportat noves visions de la peça.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=HNaRHIV7SOM>